

Tato práce se zabývá proměnami francouzské zahraniční politiky vůči Québecu a Kanadě. První prezident francouzské páté republiky Charles de Gaulle, jakožto i všichni jeho následovníci včetně svých vládních aparátů podporovali mezinárodní ambice Québecu a jeho snahu být v zahraničí suverénní v oblastech, které spadají do jeho kompetencí dle kanadské Ústavy ve vnitřní politice. Tato podpora probíhala zejména na platformě Francophonie. V roce 1995 tehdejší prezidentský kandidát Jacques Chirac jasně podpořil suverenistické hnutí, jehož členové usilovali o svrchovanost Québecu na Kanadě. Po referendu, ve kterém zvítězili federalisté, se však Francie postupně sbližuje s federální vládou Kanady v různých otázkách mezinárodní politiky, například ochrany multilateralismu či kulturní diverzity. Francie má také obavy, že v případě rozdělení Kanady by se anglofonní zbytek země snáze dostal do sféry vlivu Spojených států amerických, což nehodlá připustit. Jacques Chirac během svého dvanáctiletého mandátu tak postupně prohlubuje spolupráci s Ottawou, ovšem v oblastech kultury a vzdělávání, klíčových pro francouzskou zahraniční politiku, privilegovaným partnerem Francie zůstává Québec. Bývalý francouzský prezident Nicolas Sarkozy se již jasně proti suverenitě vymezí.